

Sygn. akt: III C 715/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: stażysta Monika Jackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 2.350,46 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych czterdzieści sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

-.

- od kwoty 2.165,96 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 30 września 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 184,50 zł (sto osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 10 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 1.697 zł (tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 374,99 zł (trzysta siedemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej i wydatków.

Sygn. akt III C 715/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 listopada 2016 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 20 listopada 2014 roku powód R. P. zażądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na swoją rzecz kwoty 1.600 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że dnia 22 sierpnia 2013 roku doszło do uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki S. o nr rej. (...) przez posiadacza pojazdu, który posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W następstwie tego zdarzenia doszło do uszkodzenia jego pojazdu.

Nakazem zapłaty z dnia 26 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.600 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że szkoda powoda została zlikwidowana w całości.

W toku procesu obie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska. Pismem z 30 sierpnia 2016 roku powód rozszerzył powództwo do kwoty 2.350,46 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 22 sierpnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej. Sprawca tej kolizji był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Okoliczność bezsporna

W wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem jest powód. Uszkodzone zostały: lusterko prawe, drzwi przednie prawe, drzwi tylne prawe, błotnik tylny i zderzak oraz paski ozdobne obu drzwi prawych. Powód przeprowadził naprawę pojazdu z wyjątkiem wymiany pasków ozdobnych. Koszt dotychczas wykonanych prac wyniósł 4.534,80 złotych, zaś łączny koszt naprawy wszystkich uszkodzeń wyniósł 4.630,18 złotych.

Dowód:

- kosztorys, k. 8-10;
- opinia biegłego, k. 100-123;
- przesłuchanie powoda, k. 87-88;

Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 2.464,22 złotych.

Okoliczność częściowo bezsporna, a nadto:

- pismo z 19 września 2013 roku, k. 11;

Powód zlecił sporządzenie wyceny kosztów naprawy pojazdu (...) s.c. A. S., W. S., W. K.. Za wykonanie wyceny zapłacił rzeczoznawcy 184,50 złotych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- wycena, k. 16-20;
- faktura, k. 26;

Pismem z 25 listopada 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty na swoją rzecz kwoty 2.633,74 złotych, w tym 2.449,24 złotych tytułem pełnej kompensaty kosztów naprawy oraz 184,50 złotych tytułem kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji przedsądowej. Pismem z 17 stycznia 2014 roku pozwany odmówił zapłaty.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 25 listopada 2013 roku, k. 12-26;
- pismo z 17 stycznia 2014 roku, k. 27;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne niemal w całości.

Zostało oparte na treści art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi również samoistny posiadacz, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód winien wykazać, że powstała szkoda, która została wywołana wskutek ruchu mechanicznego środka komunikacji innej osoby, będącej jego posiadaczem samoistnym, a szkoda stanowiła normalne następstwo tej działalności, zaś osoba ta zawarła z zakładem ubezpieczeń umowę odpowiedzialności cywilnej obejmującą to zdarzenie.

W ocenie sądu powyższe okoliczności powód wykazał niemal w całości. Bezsporne w niniejszym postępowaniu było to, że dnia 22 sierpnia 2013 roku doszło do zdarzenia, w którym posiadacz pojazdu, ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej, uszkodził pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), należący do powoda. Tym samym poza sporem było to, że miało miejsce zdarzenie, które miało być przyczyną powstałej szkody. Z dowodu z opinii biegłego należało ustalić, że w wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia: lusterka prawego, drzwi prawy przednich i tylnych, błotnika tylnego i zderzaka oraz pasków ozdobne obu drzwi prawych. Koszt usunięcia tych uszkodzeń wynikał także z dowodu z opinii biegłego. W opinii tej biegły potwierdził, że część uszkodzeń została już usunięta. Wskazał również wysokość kosztów poniesionych z tego tytułu w wysokości 4.534,80 złotych. W opinii stwierdził również, że powód nie naprawił dotychczas pasków ozdobnych, zaś łączny koszt wszystkich prac naprawczych wynosi 4.630,18 złotych. Z opinii biegłego wynika również, że naprawa pojazdu była opłacalna, gdyż łączny koszt wszystkich prac stanowił mniej nawet niż połowę wartości pojazdu przed szkodą, a nadto jest także niższy od jego wartości w stanie uszkodzonym. Opinie tej żadna ze stron nie kwestionowała. Była ona jasna, rzeczowa, zaś wynikające z niej spostrzeżenia należyście uzasadnione oraz wyjaśnione. Sąd nie stwierdził podstaw do odmówienia jej wiarygodności.

W związku z tym, że odpowiedzialność za powstałą w pojeździe powoda szkodę ponosi posiadacz ubezpieczenia OC zawartego z pozwanym zakładem ubezpieczeń, to zgodnie z treścią cytowanego uprzednio art. 822 § 1 k.c. odpowiedzialność tę dzieli z nim ubezpieczyciel, który w wyniku zawartej umowy zobowiązał się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc m.in. powodowi. Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 4 k.c. poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, co oznacza, że z racji zawarcia umowy odpowiedzialności cywilnej, powód może dochodzić roszczenia od pozwanego.

Poza sporem było to, że pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 2.464,22 złotych. W takim stanie rzeczy winien uzupełnić odszkodowanie o kwotę 2.165,96 złotych.

Za uzasadnione sąd uznał również żądanie z tytułu kosztów przeprowadzenia ekspertyzy przedsądowej przez rzeczoznawcę w wysokości 184,50 złotych. Z żadnego dowodu nie wynika, by powód dysponował wiedzą fachową,

pozwalającą na ocenę prawidłowości sporządzonego przez pozwanego kosztorysu. Ponadto, jak się okazało, koszt usunięcia usterek był wyższy od wskazanego przez pozwanego. W takim stanie rzeczy powierzenie biegłemu sporządzenie ekspertyzy należało uznać za zasadne, a zatem wartość odszkodowania winna być powiększona o wydatki na sporządzenie ekspertyzy. Wysokość wynagrodzenia rzeczoznawcy nie była kwestionowana, a nadto wynika z przedstawionej przez powoda faktury, której pozwany nie kwestionował.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie dowodów wskazanych w uzasadnieniu. Sąd oddalił natomiast wnioski o dopuszczenie dowodu z oględzin pojazdu ze względu na jego nieprzydatność. Oględziny takie zostały przeprowadzone przez biegłego w ramach jego opinii. Opinia nie była zaś kwestionowana. W takiej sytuacji przeprowadzenie oddzielnego dowodu z oględzin pojazdu nie wniosłoby nic do sprawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności żądanie powoda okazało się uzasadnione co do kwoty 32.350,46 złotych, na co składały się: uzupełnienie odszkodowania w wysokości 2.165,96 złotych oraz przeprowadzenie ekspertyzy w wysokości 184,50 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym orzeczono odpowiednio do treści art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 i 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby zaś wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Bezsporne było to, że powód zawiadomił pozwanego o szkodzie nie później niż 30 sierpnia 2013 roku, bowiem tego dnia został sporządzony kosztorys na zlecenie pozwanego. Tym samym termin spełnienia świadczenia przez pozwanego mijał nie później niż 29 września 2013 roku. W takim stanie rzeczy żądanie odsetkowe dotyczące uzupełnienia odszkodowania za okres od 30 września 2013 roku należało uznać za uzasadnione w zakresie uzupełnienia odszkodowania. W odniesieniu do roszczenia wynikającego ze sporządzenia prywatnej ekspertyzy zastosowanie znajduje dyspozycja wynikająca z art. 455 k.c. Wezwanie do spełnienia świadczenia z tego tytułu zostało zawarte w piśmie powoda z 25 listopada 2013 roku. Powód nie przedstawił natomiast daty jego doręczenia pozwanemu, lecz w piśmie z 17 stycznia 2014 roku pozwany wprost wskazał, że nastąpiło to 2 grudnia 2013 roku. Zważywszy na wysokość świadczenia oraz charakter działalności prowadzonej przez pozwanego, przyjąć należało, że niezwłoczne spełnienie świadczenia oznaczało wypłatę tej kwoty w terminie 7 dni, zatem do 9 grudnia 2013 roku. W takim stanie rzeczy pozwany popadł w opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia z dniem 10 grudnia 2013 roku. W takiej sytuacji żądanie odsetkowe za okres do tego dnia było nieuzasadnione.

W pozostałym zakresie żądanie powódki okazało się nieuzasadnione, wobec czego jej żądanie podlegało w tej części oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. in fine przyjmując, że powód wygrał proces niemal w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 80 złotych, zastępstwo procesowe z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 617 złotych oraz zaliczka na poczet opinii biegłego w wysokości 1.000 złotych, czyli łącznie 1.697 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt III sentencji.

O nieuiszczonych kosztach sąd orzekł stosując takie same zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Do kosztów tych należały: opłata sądowa od rozszerzonego powództwa w wysokości 38 złotych oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego w wysokości przekraczającej zaliczkę. Z tych przyczyn sąd orzekł jak w pkt IV sentencji.